

Fetița cu chibriturile

de Hans Christian Andersen

Era un ger grozav; ninge și începuse a innopta: era ajunul Anului Nou. Pe frigul acela și pe întunericul acela, mergea pe stradă o biata fetiță cu capul gol, și cu picioarele goale. Avusese ea doar niște papuci când plecase de-acasă, dar nu-i folosiseră mult: erau niște papuci mari, pe care mama ei îi rupsesse aproape, și erau așa de largi pentru ea, încât mititica-i pierdu grăbindu-se să treacă o stradă, unde cât p-aci era să fie strivită între două trăsură. Unul din papuci nici nu-l mai găsisse, iar celălalt îl luase un băiat care zicea că vrea să facă din el leagăn pentru copilul lui, când o avea și el unul.

Fetița mergea cu picioarele ei goale, roșii-vinete de frig; și o cutie. Fusese o zi rea pentru dânsa și nimeni nu-i cumpărase în ziua aceea nimic, și n-avea prin urmare nici un ban; și-i era foame și frig tare. Biata fetiță! Fulgii de zăpadă cădeau pe părul ei lung și bălai, care se încrețea frumos pe lângă ceafă, dar nu se gândea ea acum la parul ei creț. Luminile străluceau pe la ferestre, miros de fripturi se răspânda în stradă; era ajunul Anului Nou, iată la ce se gândea ea.

Se opri și se ghemui într-un colț dintre două case, din care una ieșea în stradă mai mult ca cealaltă. Își strânse piciorușele sub dânsa. Frigul o pătrundea din ce în ce mai mult, și totuși nu-i venea să se ducă acasă; aducea înapoi toate chibriturile, și nici un bănuț măcar. Tatal sau are s-o bată; și afară de asta, și acasa nu era tot așa de frig? Ei locuiau tocmai sub acoperis și vantul sufla în voie, cu toate că fuseseră astupate crăpăturile cele mari cu paie și cu trențe vechi. Mănuțele ei erau aproape înghețate de frig. A! Un chibrit aprins le-ar putea face bine. Dacă ar îndrăzni să scoată unul, numai unul din cutie, să-l zgarie de zid și să-și încalzească degetele! Scoase unul: hârști! Cum mai trosni, și cum se aprinse! Chibritul ardea ca o lumanărică, ținu mânuța deasupra flăcării. Ce lumină ciudată. I se păru fetiței că stă lângă o sobă mare de fier, care avea deasupra un capac lucios de aramă. Înăuntru ardea focul și era așa de cald; dar ce-i oare asta? Fetița își întindea acum piciorușele ca să și le încalzească și pe ele; flacăra se stinse și soba pieri; fetița rămase stând cu rămășița de chibrit în mână.

Harscai un altul, care se aprinse, străluci, și zidul în care bătea lumina se făcu străveziu ca o pânză subțire. Fetița putu vedea până-ntr-o odaie unde era o masă acoperită cu o fața albă, pe care sclipeau porțelanuri subțiri; în mijloc era o găscă friptă umplută cu prune și cu mere ce răspândeau un miros plăcut; și, lucru de necrezut, deodată găscă sări de pe masă, și veni cu cuțitul în spinare până la biata fetiță. Chibritul se stinse: și nu mai avu în fața ei decât zidul rece și gros.

Mai aprinse încă unul. Deodată se văzu șezând sub un pom frumos de Crăciun; e mult mai mare și mai împodobit decât a văzut prin geamuri la negustorul cel bogat. Mii de lumânărele ardeau pe crengile verzi, și poze de tot felul, ca cele ce împodobesc ferestrele prăvăliilor, păreau că-i zâmbesc. Fetița ridică amândouă mâinile: chibritul se stinse: toate lumânărelele din pom se înălțau tot mai sus, tot mai sus, și ea văzu deodată că luminițele acelea erau stele. Una din ele cazu și trase o dungă mare de foc pe cer.

“A murit cineva”, își zise micuța; căci bunica ei, care fusese foarte bună pentru dânsa și care acum nu mai trăia, îi spusese adesea: “Când cade o stea, un suflet se înalță la Dumnezeu”.

Mai trase încă un chibrit pe zid: și se făcu o lumina mare, în mijlocul căreia era bunica ei în picioare, și era așa de strălucitoare, o privea blând și duios!

- Bunică, strigă fetița, ia-mă cu tine. Când s-o stinge chibritul, știu că n-o să te mai văd. Ai să pieri și tu din fața ochilor mei, ca și soba de fier, ca și găscă friptă, ca și frumosul pom de Crăciun. Și aprinse repede toate chibriturile ce-i mai rămăsese în cutie, căci voia să vadă mereu pe bunicuța ei. Se făcu o lumină ca ziua. Niciodată bunica nu fusese așa de frumoasă, așa de mare. Ea lua pe fetiță în

brațele ei, și amândouă zburară vesele în strălucirea aceea, așa sus, așa sus, și nu mai era acolo nici frig, nici foame, nici griji; erau la Dumnezeu.

Dar în colțul dintre cele două case, când se luminează de ziuă, zăcea jos fetița, cu obrații roșii, cu zâmbetul pe buze... moartă, moartă de frig, în cea din urmă noapte a anului. Ziua Anului nou o găsi acolo zgribulită cu gramajoara ei de cutii cu chibrituri, din care o cutie fusese arsă.

“A vrut să se încălzească”! zise cineva. Nimeni nu știu ce frumuseți văzuse fata, și-n ce strălucire intrase împreună cu bunica, în ziua Anului nou.